

ved der indføres yderligere en objektiv målestok for, om der foreligger spirituskørsel (alkoholkoncentrationen i udåndingsluften), og at der kan ske domfældelse for spirituskørsel efter én målestok, selv om det ikke ville kunne ske efter en anden, efter udvalgets opfattelse ikke ændrer den beskrevne principielle problemstilling. Udvalget har peget på, at en fører af et motor-køretøj under alle omstændigheder selv vil kunne undgå at bringe sig i en situation, hvor alkoholkoncentrationen i blodet eller i udåndingsluften bliver for høj.

Ved fastsættelsen af grænsen for den tilladte alkoholkoncentration i udåndingsluften bør det dog efter udvalgets opfattelse tilstræbes, at personer, der findes skyldige i spirituskørsel som følge af en overskridelse af grænsen for den tilladte alkoholkoncentration i udåndingsluften, typisk også vil have overskredet den tilladte grænse for alkoholkoncentration i blodet.

Udvalget har peget på, at man i en række andre lande har fastsat regler om, at måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft kan anvendes parallelt med måling af alkoholkoncentrationen i blodet. Forholdet mellem alkoholkoncentrationen i blod og udåndingsluft er i Norge, Sverige og Tyskland fastsat til 2.000:1, mens det i Finland er fastsat til ca. 2.300:1. Det forhold, som er fastsat i Finland, er således mere uforde-lagtigt for den, der bedømmes på grundlag af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, end det vil være, hvis forholdet, som udvalget foreslår, fastsættes til 2.000:1.

Udvalget har anført, at ved at vælge en undergrænse for spirituskørsel på 0,25 milligram pr. liter luft – svarende til et forhold mellem alkoholkoncentrationen i blodet og i udåndingsluften på 2.000:1 – opnås, at den altovervejende del af de trafikanter, der domfældes på grundlag af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, også ville blive dømt på grundlag af en blodprøve, da det gennemsnitlige forhold mellem alkoholkoncentrationen i blodet og i udåndingsluften antages at ligge mellem 2.300:1 og 2.400:1. Da det imidlertid forekommer, at omregningsforholdet mellem blod og udåndingsluft for enkeltpersoner ligger under 2.000:1, vil en omregningsfaktor på 2.000:1 ikke i alle tilfælde hindre, at en person, der dømmes for spirituskørsel på grundlag af en måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, kan have haft en alkoholkoncentration i blodet, der ikke har oversteget den tilladte grænse for alkoholkoncentrationen i blodet.

Udvalget har i den forbindelse bemærket, at det kan anføres, at et koncentrationsforhold på 2.000:1 mellem blod og udåndingsluft indebærer, at personer, som ikke er i stand til at udføre en udåndingsprøve, og som derfor bedømmes på grundlag af en blodprøve,

typisk vil blive strengere bedømt end andre. Hertil har udvalget anført, at de pågældende ikke vil blive bedømt strengere, end de bliver efter den nugældende retstilstand. Det vil således alene være tale om, at personer, der bedømmes på grundlag af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, typisk vil blive bedømt lidt mildere end efter de nugældende regler.

Der henvises til betænkningens kapitel 5, afsnit 5.2.1, 5.2.2, 5.5 og 5.6.2.

3.2.3. Sikkerhed for korrekte målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften

Udvalget har peget på, at der vil kunne opstå spørgsmål om, hvorvidt målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften er korrekte. Udvalget har herom anført, at et sådant tvivlsspørgsmål ikke adskiller sig principielt fra andre spørgsmål om en straffesags faktum og må afgøres af domstolene efter sædvanlige bevisregler. Dette gælder også for de fysiologiske forhold, der kan have betydning for resultatet af en måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, jf. herved pkt. 3.2.2 ovenfor.

Udvalget har dog understreget, at det er af væsentlig betydning, at de bevisalkometre, som skal anvendes af politiet, er pålidelige. Det er i den forbindelse udvalgets vurdering, at mange mulige fejlkilder vil kunne undgås ved at stille krav om, at den type bevisalkometre, som politiet anvender, som minimum skal leve op til den anbefaling, som Den Internationale Organisation for Legal Metrologi (OIML) i 1998 har udgivet (OIML-anbefaling nr. 126). Udvalget har peget på, at det herved kan sikres, at de bevisalkometre, som anvendes, ikke påvirkes af omgivelsernes temperatur og luftfugtighed. Endvidere vil der opnås en større sikkerhed for, at den udåndingsluft, hvori alkoholkoncentrationen måles, stammer fra alveolerne (dvs. den dybeste del af lungerne), idet der stilles krav til mængden af luft, der pustes ind i apparatet.

Udvalget har foreslået, at der gives justitsministeren adgang til administrativt at fastsætte regler om krav til bevisalkometre, der anvendes til målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, som bruges som bevis i sager om spirituskørsel. Endvidere skal justitsministeren efter udvalgets forslag kunne fastsætte bestemmelser om udførelsen af udåndingsprøven, f.eks. en bestemmelse om at udåndingsprøve ikke tages før mindst 15 minutter efter, at personen sidst havde indtaget spiritus. Det er også udvalgets opfattelse, at der administrativt bør fastsættes regler om, at der i den enkelte sag bør foretages to af hinanden uafhængige målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, og at afvigelser mellem de to målinger ikke bør over-